

Josef Hanzlík Za hymnou

Jako by v Čechách oněměl i kat
ten sen se vrací
a ocúnové cibulky se tisknou k dětským rtům
kde domov tvůj kde domov tvůj
kde ostatními dráty prodráš se k její hrudi
to v jejím sadě skví se jara květ
a vrazi pnou se výše než psí víno
to je tvá modře zpruhovaná vlast
a přes prsy ji bili hadicemi
aby se smála aby tančila
v polkovém rytmu a v národním kroji
už tušíš bratříčku který jsi líbal hada
na ústa neboť byla sladší jejich ústa
zde zemský ráj to na pohled
zde kolébka tvá i hrob tvůj
obě měkce vyloženo vápnem čeká
tvůj první pláč a poslední tvé zachroptění
bratříčku, ty ji miluješ
a blouzníš
zde neoněměl kat
zde tucet učedníků trpělivě maže
jehněčím lojem čepy v gilotíně
a tucet Maří Magdalén už plete koše
na zutínané plavovlasé hlavy
Sestřičko skryj se
chtějji tvoji bezmoc
dnes večer v kasinu se o ni bude hrát
to vrah a nohsled
stin a udavač
řečník a zvíře
budou o ni hrát
o sestřičku mou
bezmocně kdesi v květech zavitou a skrytou
jako by jí uvadaly slzy na řasách
jako by se dosud chvěla láskyplnou bázní
o zemi krásnou
zemi milovanou
sestřičku mou
i v dědictví mi danou
sestřičku jedinou
kolébku mou i hrob můj
a ty se mne dál úpěnlivě tážeš
kde domov tvůj
zatímco nůž jenž určen sestřičce tvé vlasti
běžeš na srdce své
v boru jenž hučí po skalinách
a já ti pravím bratříčku
zde nejsou platny slzy
ani verše
zde je má dlaň
a zbraň kterou mě naučili střílet
sestřičko vlasti má

jsem tvůj
bratříčku
bratře
zde domov tvůj
zde domov tvůj

27.7.1968

LL. č. 23, 1. srpna 1968

Pavel Kohout Jak se posílalo Poselství

Vymysleli jsme si to ve čtvrtek odpoledne, jelikož nám bylo úzko. Byli jsme čtyři. Chtěli jsme, aby to napsal Vaculík, ale Ludvík odmítl. Řekl, že se nechce stát trvalým pisatelem prohlášení. Patrně však měl obavu, aby nerozpoutal třetí světovou válku. Pak jsem to tedy napsal a uvažovalo se, co s tím. Machonin navrhl zvláštní vydání LL, avšak šéfredaktor Jungmann pravil, že by s námi tiskárna vyběhla až tam. V tu chvíli volala tiskárna, jestli náhodou nechceme vydat zvláštní vydání LL, jinak že si něco vytiskne sama. Pochopili jsme, že nejsme odtrženi od lidu.

Pak se to nacyklostylovalo, nadešla noc a odebrali jsme se domů. Bylo mi naprosto nejasné, jak se to podpisování zorganizuje, když jsme na to čtyři a nemáme pod sebou aparát.

Po telefonu jsem se o tom zmínil svému příteli jadernému fyziku. Za hodinu někdo zvonil. Vstal jsem z postele a šel mu vynadat. Byl to můj přítel a chtěl texty. Když jsem mu dal jeden ze svých dvou, rozlítl se, že má dole v autě pověřeníce od Pražských kanalizací a dalších jedenáct zájemců čeká doma, až jim to přiveze. Žádal na mně, abych text opsal. Dokázal jsem mu, že mám zlomenou ruku. Nato sedl k telefonu a vzbudil jakéhosi pána, kterému oznámil, že bude opisovat Poselství. Ten pán mu vynadal a řekl, že jde postavit na kafe.

Po půlnoci mě vzbudila redakce Práce, jestli to můžou anoncovat. Dlouho jsem nechápal co, a pak jsem jim ze zlomyslnosti řekl, aby probudili šéfredaktora Jungmanna.

Druhý den ráno byla redakce plná krásných slečen a odhodlaných mladíků, které svolal redaktor Chudožilov, aby rozvezli texty do pražských závodů. Začaly se žhavit dráty a vzduchem poletovala uctyhodná jména. Haďák přinesl karikatury různých státníků. Strašně jsme se smáli. Když nás smích přešel, uvědomili jsme si, že dotyční státníci nemají smysl pro humor. Dostali jsme záchvat zodpovědnosti. Měli jsme pocit, že by se to mělo tisknout jindy, ale styděli jsme se to Haďákovi říci. Tu řekl Haďák, že se nám to stydí říci, ale že by se to mělo tisknout jindy. Všem se nám